

Лари Нивън

Сходяща редица

Интереса ми към магията пробуди едно момиче, когато минавах курса по антропология. Наричаха я Ен, смяташе се за познавачка на бялата магия, макар така и да не успях да видя нито едно нейно поддействало заклинание. Скоро тя изгуби интереса си към мен и се омъжи, с което пък аз изгубих интереса си към нея. Но магията си остана тема на курсовата ми работа по антропология. Изцяло беше завладяла въображението ми.

След месец трябваше да предавам курсовата си работа. Бях изписал сто страници конспект за първобитната, средновековната, източната и съвременната магия. Изразът „съвременна магия“ се отнася за парапсихичните явления и подобните на тях. Знаете ли например, че някои африкански племена не вярват в съществуването на естествена смърт? За тях всяка смърт е резултат от магия и във всеки случай трябва да бъде намерен магьосникът и да бъде убит. Всъщност някои от тези племена измират поради огромния брой магии и съпътстващите ги екзекуции.

Средновековна Европа не е била в това отношение по засвет, но европейците са се озаптили навреме. От чисто изследователски интерес изпробвах няколко начина да извиквам християнски и други демони и заложих на даоското заклинание на професор Паулинг, но нищо не се получи. Госпожа Милер любезно ми позволи да използвам за експериментите си мазето на къщата ѝ.

С конспектите всичко беше наред, но самата работа не напредваше. И знаех защо. От всичко, което бях научил, нямаше нищо напълно оригинално по интересуващите ме въпроси. Някои не биха се смутили от това (спомнете си например, че една откачалка беше преброила всички букви „и“ в „Робинзон Крузо“), но не и аз. Докато една вечер, беше четвъртък...

Най-проклетите ми идеи идват винаги по баровете. Тази беше една – да ѝ се не нагледаш! Недокоснатата чашка оставих на бармана вместо бакшиш. Хукнах право към къщи и писах четири часа непрекъснато. Когато привърших, беше дванайсет без десет, но затова пък бях направил чернова на работата си, в която ставаше дума за една наистина нова идея по отношение на християнската магия. Трябваше да приложат тази идея в практиката. Станах и се протегнах.

И тогава разбрах, че съм длъжен да пробвам, при това веднага.

Всичко нужно го имаше в мазето на госпожа Милер. Повечето неща бях подготвил предварително. Пентаграмата на пода беше готова от два дни. Избърсах я с мокра кърпа, в която имаше дървено трупче. Мантията, специалните свещи, листът със заклинанията, нова пентаграма –

бачках в пълна тишина, за да не събудя никого. Госпожа Милер се отнасяше към заниманията ми с пълно разбиране. Нейните наклонности бяха такива, че преди триста години сигурно биха я изгорили на клада. Точно в полунощ започнах с магическите си заклинания.

Като стигнах до раздел четиринайсети, за пръв път в своя кратък живот изпитах истинско потресение. Абсолютно внезапно в пентаграмата се появи демон с тяло, разположено така, че ръцете, краката и главата заемаха петте ъгъла на фигурата.

Обърнах се и хукнах като луд.

– Върни се веднага! – изрева демонът.

Спрях се на средата на стълбище и се върнах обратно. Разбира се, в никакъв случай не трябваше да оставям демона в мазето на госпожа Милер. С мощния си като тръба глас можеше да събуди целия квартал.

Той зорко следеше как бавно се спускам по стъпалата. Ако не бяха рогата, демонът спокойно можеше да мине за гол мъж на средна възраст, гладко избръснат и боядисан в ярко червено. Но дори да беше човек, вие неистово не бихте поискали да се запознаете с него. Той явно бе предназначен за извършване на всичките седем смъртни греха. Злобни зелени очички, огромно като бъчва шкембе на гладник, отпуснати мускули на пълен лентяй, лице на постоянно недоволен от нещо пройдоха, похотлива мутра... Рогата му бяха малки, но остри и полирани до блясък.

Изчака ме да слеза.

– Така е добре. А сега кажи: какво толкова дълго ви съдържаше? По-не едно столетие никой не е викал демон.

– Хората са забравили как се прави. В наше време всички смятат, че трябва да се появявате в нарисувана на пода пентаграма.

– На пода ли? И очаквате, че ще се появя легнал по гръб? – не беше на себе си от гняв.

Разтреперах се. Моята гениална догадка беше, че пентаграмата е затвор за демони. А защо? Помислих си за петте ъгъла на пентаграмата, за петте крайни точки на човека, опънал ръце и крака...

– Че какво от това.

– Съзнавам, че в това няма никакъв особен смисъл, но сега не мога да изчезна.

Гледаше ме с удивление.

– Ех, доста неща сте позабравили...

Без да бърза и старателно, като на дете, той започна да ми обяснява с какво точно е свързано извикването на демон. Аз го слушах.

Обхващаше ме страх и отчаяние, околните бетонни стени започнаха да губят очертанията си. „Аз подлагам на опасност безсмъртната си душа“ – никога не бях се замислял сериозно за това, ако не броим чисто научния аспект. Оказва се, че вече бе станало много по-кофти. Ако се вярва на демона, моята душа вече е пропаднала. Пропаднала е в онзи момент, когато съм успял с верното заклинание. Опитвах се да скрия страха си, но беше напълно безнадеждна работа... Ако се съди по огромните му ноздри, той сигурно отдавна го бе подушил.

Демонът приключи с обясненията си се усмихна, сякаш ме покани да обсъдим подробностите.

– Хайде сега да се разберем – казах. – Аз имам само едно желание.

– Какво?

– Ако това желание не ти хареса, ще трябва да потърся друго.

– Така е.

– Но ще е нечестно.

– А някой тук да е говорил за честност?

– И освен всичко друго, това противоречи на традициите. Защо никой досега не е чувал за такива сделки?

– Това си е стандартна сделка, миличък. Специалните сделки сключваме със специални хора. А другите нямат време да дрънкат поради условието за двадесет и четирите часа. Ако те си водят записки, после ние променяме записаното. Ние имаме власт над записите, в които става дума за нас.

– Например този пункт за часовете. Значи ако не си поръчам желание за това време, ти напускаш пентаграмата и вземаш душата ми.

– Точно така.

– А ако си поръчам желание, ти трябва да останеш в пентаграмата, докато не го изпълниш, или до изтичането на двадесет и четирите часа. Тогава ще се телепортираш в ада, за да разкажеш на другите, след което се връщаш за мен като се появяваш в пентаграмата.

– Според мен телепортация не е подходяща дума. Аз изчезвам и пак се появявам. Да не би в главичката ти да пъплят някакви особени мисли?

– По кой въпрос?

– Ще ти помогна. Ако изтриеш пентаграмата, аз мога да се появя където си искам. Ако пък я изтриеш и нарисуваш нова на друго място, ще се наложи да се появявам само вътре в нея.

Въпросът едва не се откъсна от устата ми. Едва се удържах и го попитах съвсем друго.

– Да предположим, че си пожелаея да стана безсмъртен.

– Ще бъдеш безсмъртен през целия остатък от дадените ти двадесет и четири часа – ухили се той. Зъбите му бяха черни като сажди. – Тъй че побързай, времето тече.

„Времето – помислих си аз. – Или губя всичко, или всичко печеля.“

– Ето моето желание. Направи така, че времето вътре в мен да спре.

– Нищо по-просто. Погледни часовника си.

Не исках да откъсвам погледа си от него, но той се озъби, затова погледнах часовника си. На моята омега се появи червена отметка срещу минутната стрелка и черна срещу часовата.

Когато вдигнах очи, демонът все така си беше в пентаграмата, опънат на пода. На устните му цъфтеше все същата самодоволна усмивка. Обходих го и махнах с ръка пред лицето му, а като го докоснах ми се стори, че докосвам студен мрамор.

Времето спря, но демонът си остана на същото място. Изпитах страотно чувство на облекчение.

Секундната стрелка на моя часовник продължаваше да отмерва вътрешното ми време. Ако това беше външното време, щях да съм в безопасност, но това би било твърде лесен изход от положението.

Аз самият си забърках тази каша, значи трябва сам да се измъкна от нея.

Изтрих пентаграмата от стената – старателно, за да не останат никакви следи. След това начертах нова пентаграма като използвах рулетка, за да прекарам линиите колкото се може по-прави и да я направя колкото се може по-голяма – е, в това ограничено пространство, с което разполагах.

След това се измъкнах от мазето.

Знаех къде е най-близката църква, макар отдавна да не бях стъпвал на такова място. Невъзможно бе да подкарам колата си. Също и мотоциклета на съседа по стая. Магията ми нямаше чак толкова голям радиус на действие. Отидох в църквата на мормоните през три улици.

Нощта беше прохладна, прекрасна, напоена със свежест. Звездите изглеждаха бледи заради уличното осветление, но над храма на мормоните висеше огромна и ярка луна и осветяваше напълно пустата околност.

Минах още осем улици, за да намеря синагогата и църквата „Все светии“. Скапах ми се краката – това беше всичко, което постигнах. Местата, на които трябваше да има храмове, бяха празни. Не намерих

място за преклонение.

Започнах да се моля направо на улицата. Не вярвах, че ще помогне, но въпреки това се помолих. Ако не ме чуват, може и е защото мен изобщо не би трябвало да ме има. В мен нарастваше убеждението, че демонът е премислил всичко до най-малките подробности, при това много отдавна.

Няма никаква значение какво съм правил през останалото време на онова дълго денонощие – дори за мен е несъществено. Какво са двадесет и четири часа в сравнение с вечността? Написах подробен отчет за експеримента по извикване на демон, но веднага го скъсах. Все едно – демоните ще го променят. А значи и курсовата ми работа отиде на вятъра. Занесох един истински (но застинал за мен като камък) териер в стаята на професор Паулинг и го сложих върху бюрото му. Ега ти сюрпризът ще бъде за дъртия тиранин! Но по голямата част от денонощието прекарах навън, разхождах се и разглеждах за сетен път околния свят. Влязох в една полицейска кола и включих сирената; после се разколебах и я изключих. Два пъти хлътвах в ресторанти и хапвах от чуждите поръчки, но оставях мангизи – все едно, повече няма да ми трябват.

Часовата стрелка на омегата ми направи две пълни обиколки. Като наближи дванадесет се върнах в мазето.

Свещите го бяха изпълнили със специфичната си миризма, примесена с вонята на демон. Самият той висеше във въздуха срещу стената, беше напуснал пентаграмата. Широко разтворените му ръце показваха пълен триумф.

И тогава ме порази една страхотна мисъл.

А защо повярвах на демона? Всичко, което ми наговори, може да се окаже абсолютна лъжа. И по всяка вероятност си е точно така! Позволи ми да ме подведе, като приех подарък от ръцете на един демон!

Изправих се. Размишлявах трескаво: да, аз приех вече неговия дар, обаче...

Демонът обърна глава и се ухили още по-широко като видя, че начертаните от мен тебеширени линии ги няма. Кимна ми и рече:

– След миг се връщам.

И изчезна.

Чаках. Искях да намеря начин да се изплъзна, но...

Направо от въздуха прогърмя весел бес:

– Така и си знаех – ще преместиш пентаграмата. Искаше да я направиш съвсем малка за мен, нали? Ха-ха! Нима не чактисваш, че аз мога да променям размерите си?

Чу се някакъв странен шум като при бъркотия.

– Зная, че е тук някъде. Чувствам я.

Беше пак пред мен – с разперени ръце и крака, висок около половин метър и на около метър от земята. Неговата черна всезнаеща усмивка се стопи, когато разбра, че там няма никаква пентаграма. После се смали още веднъж и ръстът му стана около двайсет сантиметра. Демонът се опули от изненада и завопи с тънко гласче:

– Ама къде е тази проклета пантаграма?!

Вече представляваше ярко червено петсантиметрово войниче от детска игра. Чу се писък на комар:

– Пентаграматааа...

Победих! Утре ще ида на църква. Готов съм да ме отведат където трябва с вързани очи.

Демонът беше вече малка червена звездичка.

Червена жужаща мушица.

Изчезна.

Странно е – колко бързо можеш да си повярваш. Достатъчно е да кажеш на един демон, че си обречен, и...

Имам ли правото да влизам в църква? Откъде съм сигурен, че съм заслужил това право? Макар и да стигнах прекалено далеч, все пак успях да надхитря един демон.

След време той все пак ще погледне надолу и ще види къде е пентаграмата. Част от нея ще се вижда добре. Но това няма да му помогне. С опънати към върховете ѝ ръце и крака той не може да я изтрие. Той е хванат в капан за вечни времена и ще намалява размерите си до безкрайно малка величина, но обречен никога да не достигне нулата и вечно опитвайки се да се измъкне от нея – да, ама тя ще бъде твърде малка за целта.

Защото аз я бях нарисувал върху неговото огромно шкембе!

КРАЙ

© 1979 Лари Нивън

Larry Niven
Convergent Series, 1979

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/539>]